

τοιούτων προτερημάτων και ἀρετῆς νὰ ᾔηται ἀπλοῦς σκαπανοποιὸς ὡς τὸν πατέρα του.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ βασιλεὺς ἔλαθε κατὰ μέρος τὸν διάδοχον καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐφ' ἱκανὴν ὥραν. Μετὰ ταῦτα ἔστειλε καὶ προσεκάλεσάν τὸν μικρὸν Γεώργιον. Τὸ πτωχὸν παιδίον ἔμεινεν ἔκθαμβον, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν λαμπρὰν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν ὠραίου καὶ λαμπρῶς ἐνδεδυμένου κυρίου ἔχοντος μέγαν ἀστέρα ἀστράπτοντα μὲ ἀδάμαντας· ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὅταν δὲ ὁ παιδαγωγὸς τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο ὁ βασιλεὺς, ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔκυψεν εὐσεβαστῶς τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ τόνον γλυκύν, — ἀκούω, ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν ἀνάγνωσιν, δὲν σ' ἀρέσει νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον νὰ σπουδάσῃς;

— Ἀχ, Μεγαλειότατε, — εἶπεν ὁ Γεώργιος, — ἂν ἡ ἀπλὴ ἐπιθυμία ἦτο ἱκανὴ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον μαθητὴν θὰ ἦμην τοιοῦτος ἀπὸ τῆς αὔριου. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶμαι πτωχὸς — καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία.

— Ἀκουσον, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς, — ἴσως δυνηθῶ νὰ σὲ κάμω μαθητὴν. Ὁ παιδαγωγὸς τοῦ υἱοῦ μου γνωρίζει εὐσεβῆ τινα ἱεροκλήρυκα, ὅστις εἶναι φίλος του καὶ δέχεται ἐπιμελῆ παιδιὰ εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως τὰ πρὸτοιμάσῃ διὰ τὸ Γυμνάσιον· θὰ σὲ στείλω ἐκεῖ καὶ θὰ πληρώσω ἐγὼ διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν σου. Σ' ἀρέσει τοῦτο;

Ὁ βασιλεὺς περιέμενεν, ὅτι ὁ Γεώργιος θὰ ἐχαίρει το μέγਾਲος καὶ θὰ ἐδέχετο εὐχαρίστως τὴν προφορὰν ταύτην· ἀλλ' ἐνῷ ἐμειδίασε κατ' ἀρχάς, ἡ ὄψις του ταχέως μετεβλήθη καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, — φαίνεσαι διατεθειμένος νὰ κλαύτῃς. Τί σὲ συνέβη;

— Ἀχ! Μεγαλειότατε, — εἶπεν ὁ Γεώργιος μὲ τρέμουσαν φωνήν, — Ὁ πατήρ μου ἔχει ἀνάγκην τοῦ μισθοῦ μου ὡς βοσκοῦ τὸ καλοκαίριον καὶ τῆς ἐργασίας μου τὸν χειμῶνα· φοβοῦμαι δὲ ὅτι δὲν θὰ δύναται νὰ οἰκονομῇται χωρὶς ἐμοῦ.

— Εἶσαι καλὸν παιδίον, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς φιλοφρόνως, — Ἡ υἱική σου φιλοστοργία εἶναι πολυτιμότερα τοῦ πολυτιμοτάτου ἀδάμαντος, ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν μου. Θὰ ἀναπληρώσω ἐγὼ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀπουσία σου θὰ προσενηύσῃ εἰς τὸν πατέρα σου. Εἶναι ἀρκετὸν τοῦτο;

Τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ Γεωργίου ἤστραφεν ἀπὸ χαρὰν, καὶ μὲ ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην ἔλαθε τὴν χεῖρα τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως καὶ τὴν κατεφίλησεν, ὅπως παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν· ἔπει-

τα δὲ ἔδραμεν πρὸς τὸν οἶκόν του ἵνα ἀναγγεῖλῃ τὰ χαροποιὰ νέα εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἔτρεξεν εἰς τὸ φρούριον νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγαθότητα. (Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΔΑΛΤΕΡ

Δήγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβοῦργου.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ· διὰ τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων.)

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. Μαΐου.)

Ὁ καιρὸς παρέρχεται. Τὰ παιδιὰ ἐμεγάλωσαν τὰ χύτερον ἢ ὅσον ἐπεθύμει ἡ μήτηρ, ἥτις θὰ εὐχαριστεῖτο νὰ τὰ ἔχῃ μικρὰ παιδιὰ ὀλίγον τι περισσότερον χρόνον, ἢ Ἑλισάβετ ἀδελφεὴ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ἐράσμιον τοῦ χαρακτήρος καὶ τελειώνει τὰς σπουδὰς τῆς, καθ' ὃν χρόνον ὁ Οὐδάλτερος εἰσέρχεται εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀμφότερα τὰ παιδιὰ εἶναι ἐπιμελῆ εἰς τὰ μαθήματά των, ἅπαντες δὲ οἱ διδάσκαλοι, τὰ υπεραγαπῶσι.

Τοῦ Μαρτίνου ἡ ἀγαπητὴ σπουδὴ εἶναι ἡ φυσικὴ ἱστορία. Πόσον προσεκτικὸς εἶναι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τῶν ἀγαπητῶν του ζώων!

— Ὁ Μαρτίνος βεβαίως θὰ κατασταθῇ ποτε φυσικοῖστορικὸς, — εἶπέ ποτε περὶ αὐτοῦ ὁ διδάσκαλός του, — ἂν καὶ ἀποκρίνεται ὅταν ἐρωτᾶται περὶ τούτου μὲ τὸ «Δὲν γνωρίζω».

Ὁ Οὐδάλτερος, ἀπ' ἐναντίας, διστάζει ἂν πρέπη νὰ γείνη ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου, ἢ αξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ· Ἐπὶ πολὺ ἐφαίνετο κλίνων πρὸς τὸν σιδηροδρόμον, ἀλλ' ἀφοῦ μίαν ἡμέραν εἶδεν ἕνα στρατηγὸν ἐφιππον μὲ στολὴν λαμπρὰν καὶ μὲ πτερωτὴν περικεφαλαίαν, ἔκτοτε ἀπέφασκε νὰ γείνη καὶ αὐτὸς στρατηγός! Ἡ μήτηρ ἀπ' ἐναντίας ἐπεθύμει νὰ γείνη ἱεροκλήρυξ, περιέγραψε δὲ εἰς τὸν Οὐδάλτερον τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρῆμα τοῦ ἱεροκλήρυκος διὰ ζωηρῶν καὶ ἐλκυστικῶν χρωμάτων.

— Πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο ἂν ἐγίνεσθ τοιοῦτος εὐσεβῆς καὶ καλὸς κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου! — προσέθηκεν ἡ μήτηρ τελειώσασα τὰς παρατηρήσεις τῆς.

— Λοιπὸν, μῆτερ, — εἶπεν ὁ Οὐδάλτερος μετὰ μικρὰν σιωπὴν, καθ' ἣν ἐκούτταξεν ἀσκαρδαμικτεῖ τὴν μητέρα του, — Λοιπὸν, μῆτερ, θὰ γείνω εὐσεβὴς στρατηγός!

Ἡ Ἑλισάβετ ἦτο 18, ὁ Μαρτίνος 12 καὶ ὁ Οὐδάλτερος 10 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὅταν ἔμπορος τις ὑπήγεν εἰς τὴν πόλιν των, Ὁρλιτζ. — Ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος ἦτο ξένος καὶ ἔμελλε νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ μόνον ὀλίγας ἡμέρας. — Εἰς μίαν συναναστροφὴν εἶδε τὴν Ἑλισάβετ,

τὴν ἐρωτεύεται, καὶ ζητεῖ παρὰ τῶν γονέων τῆς τὴν δεξιάν της. Οἱ γονεῖς συγκατένευσαν, ἀφοῦ πρῶτον ἐδεσδαίωθησαν περὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ νέου ἐμποροῦ καὶ τῆς θελήσεως τῆς κόρης των καὶ μετὰ τοῦτο γνωστοποιοῦν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ δύο παιδιά.

Ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ ἐφάνησαν δυσηρεστοῦμενοι εἰς τὸ ἄκουσμα, ὅτι ἡ ἀγαπητὴ ἀδελφὴ των ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ· ἀλλ' ὁ μὲν Μαρτίνος κατεπεισθὲν παρὰ τῆς μητρός του νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ συγχαρῇ τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ Οὐάλτερος ὅμως δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ ἴδῃ τὸν γαμβρὸν, ἀλλὰ τὸν ὕβριζε καὶ τὸν ἐφοβέριζε, διότι ἔμελλε ν' ἀρπάξῃ τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ὠρκίσθη ποτὲ νὰ μὴ γείνῃ φίλος του, οὔτε κἀν νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ!

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ νέος ἐμπορὸς ἐδιάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ἀπεφασίσθη ὁ γάμος νὰ γείνῃ ἀμέσως. Καὶ λοιπὸν ὥραϊαν τινὰ ἑαρινὴν ἡμέραν, αἱ θύραι τῆς οἰκίας ἀνοίγονται καὶ ὁ γαμβρὸς μετὰ τῆς νεαρᾶς νέμ. φης ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων των ἐξῆλθον διευθυνθέντες πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος.

Ὁ Μαρτίνος καὶ ὁ Οὐάλτερος ἦσαν μεταξὺ τῆς συνοδείας, ἀλλ' ἡκολούθουν ὀπισθεν τῶν ἄλλων, διότι ὁ Οὐάλτερος ἐφύλαττε τὴν δυσαρέσκειάν του καὶ δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸν γαμβρὸν.

Ἐνῷ δὲ τὰ δύο παιδιά ἐβαδίζον σιωπηλῶς, ὁ Οὐάλτερος διακόφας τὴν σιωπὴν εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του,

— Νομίζεις, Μαρτίνε, ὅτι ὁ Δανιὴλ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ γαμβρὸς) ἡμπορεῖ νὰ προσευχηθῇ; ἐγὼ νομίζω, ὅτι δὲν δύναται.

— Δὲν ἤξεύρω, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος, — ἐλπίζω ὅμως, ὅτι εἶναι καλλίτερος παρ' ὅτι σὺ τὸν θεωρεῖς.

— Ὅστις δὲν δύναται νὰ προσεύχεται δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, — εἶπεν ὁ Οὐάλτερος, — καὶ τότε ἡ Ἐλισάβετ μας δὲν δύναται νὰ ἦναι εὐτυχής.

— Τίς ἤξεύρει, — ἀνεσιέναιεν ὁ Μαρτίνος, — ἴσως καὶ αὐτὴ νὰ λησμονήσῃ νὰ προσεύχεται!

Οἱ γάμοι ἀπέρασαν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εὐφροσύνῃ· εἰς δὲ τὰς 4 μ. μ. ἡ ἀμαξα ἱστατο ἐξωθεν τῆς οἰκίας ἵνα παραλάβῃ τοὺς νεονύμφους εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. — Ὁ Οὐάλτερος ἔλαβε τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε γράψῃ τὸ ὄνομα του μὲ τὸ ἀγαπητόν του ἐδάφιον «Ἀγαπᾷς με;» καὶ κρυφίως ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ συλλογισμὸς, ὅτι ἡ Ἐλισάβετ ἡδύνατο νὰ λησμονήσῃ νὰ προσεύχεται

ταῖς ἦτο τόσοσιν τρομερὸς, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ του Εὐαγγελίου, ἐλπίζων ὅτι τοῦτο ἡδύνατο νὰ τὴν ὑπενθυμίξῃ τὸ ἱερὸν τοῦτο καθήκον.

ἀκολουθεῖ.

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΤΥΦΛΟΣ.

Ἐπάρχει ἐν Λονδίῳ πτωχὸς τις τυφλὸς, ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Σαττήρᾶ του καὶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ κάμῃν ὅ,τι δύναται ὅπως πείσῃ καὶ ἄλλους νὰ τὸν ἀγαπῶσιν. Ὅθεν ἐξέρχεται εἰς τὰς πολλὰ συχναζομένας ὁδοὺς τῆς πόλεως ἀναγινώσκει ἐκ τῆς Γραφῆς του, ἣτις εἶναι τυπωμένη μὲ ὑψωμένα γράμματα διὰ τοὺς τυφλοὺς.

Πολλοὶ τὸν περικυκλῶνουν διὰ νὰ ἀκούσωσι· καὶ ἐπειδὴ φέρει πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ διάφορα ἀντίτυπα τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ Εὐαγγελίου διὰ πώλησιν, κατορθώνει νὰ πωλῇ πολλὰ καθ' ἑκάστην.

Πέρουσι κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν μετέβη εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ μεγαλοφώνως. Μικρά τινα κοράσια τὸν περιετριγύρισαν· ἐν δ' ἐξ αὐτῶν τὸν ἠκροάζετο μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Αἱ σύντροφοί της τὴν παρεκίνουν νὰ φύγουν, ἀλλ' αὐτὴ εἶπεν, «Ὅχι — μὲ ἀρέσει νὰ τὸν ἀκούω.»

Προσεπάθησαν ἔπειτα νὰ τὴν καταπείσωσι ν' ἀγοράσῃ ὀλίγα πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα ἐπωλοῦντο πλησίον ἐκεῖ, ἀλλ' ἐκείνη ἀπεκρίθη· «Ὅχι μοι ἀρέσκει ἡ ἀναγνώσις αὐτὴ καλλίτερα ἀπὸ τὰ πορτοκάλια.» Ἀφοῦ δ' ἔπαυσεν ἀναγινώσκων, ἠγόρασεν ἐκείνη ἐν Εὐαγγελίῳ δι' ἑαυτὴν καὶ ἀνὰ ἐν δι' ἑκάστην τῶν συντρόφων της.

Τὸ ποράδειγμα τοῦ κορασίου ἐκείνου μᾶς διδάσκει ὅλους ἐν ὥραϊον μάθημα νὰ προσπαθῶμεν νὰ κάμνωμεν καὶ ἄλλους μετόχους τῶν πνευματικῶν καλῶν, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ἀπολαμβάνομεν.

Ὅταν ἀπολέσῃ τις παλαιὸν φίλον του, χάνει μέγα μέρος τῆς ὀλίγης ἡδονῆς, ἣτις συγχωρεῖται εἰς τὸν παρόντα βίον. Ἀλλὰ τοιαύτη εἶναι ἡ ἡμετέρα φύσις, ὥστε ἐφ' ὅσον ζῶμεν, πρέπει νὰ βλέπωμεν τοὺς παρ' ἡμῶν ἀγαπωμένους πίπτοντας τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ τὸν κύκλον τῆς συγγενείας ἡμῶν ὁλονὲν σμικρυνόμενον, ἕωσοῦ μέινωμεν σχεδὸν ἐρημοὶ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ τότε πρέπει βεβαίως νὰ ἦναι καὶ ἡ ὥρα ἡμῶν νὰ καταθῶμεν εἰς τὸν τάφον. Πάντοτε ὅμως ὑπάρχει αὐτὴ ἡ παρηγορία, ὅτι ἔχομεν ἕνα Προστάτην, ὅστις δὲν χάνεται εἰμὴ ἐξ ἰδίου ἡμῶν σφάλματος· πᾶσα δὲ νέα πείρα τῆς ἀδηλότητος ὧλων τῶν ἄλλων εὐχαριστήσεων πρέπει νὰ μᾶς παρακινή νὰ προσηλάνωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν ἐκεῖ, ὅπου μόνον εὐρίσκονται ἀληθινὰ ἀγαλλιάσεις. Πᾶσα ἔνωσις μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου πρέπει τέλος νὰ διαλυθῇ, καὶ πᾶσα ἐλπίς, ἐνταῦθα λήγουσα, πρέπει ἐξ ἐνὸς ἡ ἄλλου μέρους νὰ τελειώσῃ εἰς ἀποτυχίαν.